

II. ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА

*Андрушко П. П.,
кандидат юридичних наук, професор,
завідувач кафедри кримінального права
та кримінології юридичного факультету
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка*

ВСТАНОВЛЕННЯ ВІДСУТНОСТІ ПОДІЇ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ ЯК ПІДСТАВА ЗАКРИТТЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ: ОКРЕМІ КРИМІНАЛЬНО- ПРАВОВІ ТА КРИМІНАЛЬНО- ПРОЦЕСУАЛЬНІ АСПЕКТИ ЗАСТОСУВАННЯ

Аналізується співвідношення термінопонять «подія злочину», «склад кримінального правопорушення», «підстава кримінальної відповідальності» та «співвідношення термінопонять» встановлення відсутності події кримінального правопорушення, встановлення відсутності в діянні складу кримінального правопорушення та невстановлення достатніх доказів для доведення винуватості особи в суді і вичерпання можливості їх отримання як підстав закриття кримінального провадження розкривається зміст та розглядаються окремі кримінально-правові та кримінально-процесуальні аспекти їх застосування. Звертається увага на певну невідповідність положень КПК щодо визначення підстав для закриття кримінального провадження і обставин, які підлягають доказуванню у кримінальному провадженні

Ключові слова: подія кримінального правопорушення, закриття кримінального провадження, підстави закриття кримінального провадження, доказування у кримінальному провадженні, винуватість особи у вчиненні кримінального правопорушення, закінчення досудового розслідування.

Анализируется соотношение терминопонятий «событие уголовного правонарушения», «состав уголовного правонарушения», «основание уголовной ответственности» и соотношение терминопонятий «установление отсутствия события уголовного правонарушения», «установление отсутствия в деянии состава уголовного правонарушения» и «неустановление достаточных доказательств для доведения виновности лица в суде и исчерпание возможности их получения» как оснований закрытия уголовного производства и рассматриваются отдельные уголовно-правовые и уголовно-процессуальные аспекты их применения. Обращается внимание на определенное несоответствие положений УПК относительно определения оснований для закрытия уголовного производства и обстоятельств, подлежащих доказыванию в уголовном производстве.

Ключевые слова: событие уголовного правонарушения закрытие уголовного судопроизводства, основания закрытия уголовного производства, доказывания в уголовном производстве, виноватость лица в совершении уголовного правонарушения, окончание досудебного расследования.

Однією з форм закінчення досудового розслідування відповідно до ст. 283 КПК 2012 року (далі по тексту – КПК) є закриття кримінального провадження, яке є однією з дій, які прокурор зобов'язаний здійснити у найкоротший строк після повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення. Іншими двома формами закінчення досудового розслідування, зазначеними у ст. 283 КПК, є звернення прокурора до суду з клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності та звернення до суду з обвинувальним актом або клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру.

Питання про підстави закриття кримінального провадження актуалізувалося останнім часом у зв'язку з прийняттям Верховною Радою України декількох законів і постанов, окремі положення яких є, принаймні, вельми сумнівними в аспекті відповідності положенням чинного кримінального та кримінального процесуального законодавства. Перш за все це стосується декількох законів, якими встановлювалось закриття кримінальних проваджень щодо окремих категорій осіб, яким було повідомлено про підозру у вчиненні ними певних кримінальних правопорушень (злочинів), та закриття кримінальних проваджень, розпочатих у зв'язку із вчиненням окремих (певних) злочинів. Зокрема, Законом України «Про недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань, та визнання такими, що втратили чинність, деяких законів України» від 21 лютого 2014 року № 743–VII передбачено: 1) звільнення від кримінальної відповідальності в порядку та на умовах, визначених цим Законом, осіб, які були учасниками масових акцій протесту, що розпочалися 21 листопада 2013 р., та є: а) підозрюваними або обвинуваченими (підсудними) у вчиненні в період з 21 листопада 2013 року

по день набрання чинності цим Законом включно дій, які містять ознаки кримінальних правопорушень, передбачених статтями КК, зазначеними (переліченими) у абз. 2 ч. 1 статті, за умови, що ці дії пов'язані з участю у масових акціях протесту, які розпочалися 21 листопада 2013 року; б) особами, які вчинили дії, що можуть містити ознаки кримінальних правопорушень, передбачених зазначеними у абз. 2 ч. 1 Закону статтями КК, за умови, що дії цих осіб пов'язані з участю в масових акціях протесту; 2) закриття відповідних кримінальних проваджень; 3) звільнення від покарання у виді позбавлення волі на певний строк та від інших покарань, не пов'язаних з позбавленням волі, в порядку та на умовах, визначених цим Законом, осіб, які засуджені за вчинення злочинів, передбачених статтею 1 цього Закону; 4) закриття кримінальних проваджень, розпочатих у зв'язку із злочинами, передбаченими статтею 1 цього Закону, в яких жодній особі не повідомлено про підозру (маються на увазі кримінальні провадження, розпочаті не проти конкретних осіб, а по факту реєстрації в ЄРДС відомостей про вчинення кримінального правопорушення, – П.А.).

Законом № 743–VII від 21 лютого 2014 р. визнані такими, що втратили чинність: Закон України «Про усунення негативних наслідків та недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань» від 19 грудня 2013 року № 712–VII; Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про усунення негативних наслідків та недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань» від 16 січня 2014 року № 731–VII; Закон України «Про усунення негативних наслідків та недопущення переслідування та покарання осіб з приводу подій, які мали місце під час проведення мирних зібрань» від 29 січня 2014 року № 737–VII. Зазначені закони також мі-

стили положення щодо закриття кримінальних проваджень, аналогічні наведеним положенням Закону № 743–VII від 21 лютого 2014 р.

Підстави закриття кримінального провадження, яке може здійснюватися або прокурором, або судом, визначені ст. 284 КПК, одними з яких щодо фізичної особи є встановлення відсутності події кримінального правопорушення (п. 1 ч. 1 статті), встановлення відсутності в діянні особи складу кримінального правопорушення (п. 2 ч. 1 статті) та невстановлення достатніх доказів для доведення винуватості особи в суді і вичерпання можливості їх отримати (п. 3 ч. 1 статті). Копія постанови слідчого про закриття кримінального провадження надсилається заявнику, потерпілому, прокурору. Прокурор протягом двадцяти днів з моменту отримання копії постанови має право її скасувати у зв'язку з незаконністю чи необґрунтованістю. Постанова слідчого про закриття кримінального провадження також може бути скасована прокурором за скаргою заявника, потерпілого, якщо така скарга подана протягом десяти днів з моменту отримання заявником, потерпілим копії постанови (абз. 1 ч. 6 ст. 284 КПК).

Частиною 3 ст. 284 КПК, якою стаття доповнена згідно із Законом «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо виконання Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом візового режиму для України стосовно відповідальності юридичних осіб» № 314–VII від 23 травня 2013 р. із змінами, внесеними згідно із Законом «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим не тимчасово окупованій території України» № 1207–VII від 15 квітня 2014 р., передбачено, що провадження щодо юридичної особи підлягає закриттю у разі встановлення відсутності підстав для застосування до неї заходів кримінально-правового характеру, закриття кримінального провадження чи ухвалення виправдувального вироку щодо уповноваженої особи юридичної

особи. Про закриття провадження щодо юридичної особи прокурор приймає постанову, а суд зазначає про це у виправдувальному вирокі або постановляє ухвалу. Копія постанови прокурора про закриття кримінального провадження та/або провадження щодо юридичної особи надсилається заявнику, потерпілому, його представнику, підозрюваному, захиснику, представнику юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження (абз. 2 ч. 6 ст. 284 КПК в редакції Закону № 314–VII від 23 травня 2013 р. з урахуванням змін, внесених Законом № 1207–VII від 15 квітня 2014 р.).

Зазначу, що названим Законом № 1207–VII від 15 квітня 2014 р. змінено момент введення в дію Закону № 314–VII від 23 травня 2013 р. – він набирає чинності з моменту набрання чинності Законом України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України». Оскільки останній Закон набрав чинності з 26 квітня 2014 року, то і Закон № 314–VII від 23 травня 2013 року, яким КК доповнено розділом XIV-1 «Заходи кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб» (статті 96³–96¹¹ КК) набрав чинності 26 квітня 2014 р. Одночасно набрали чинності і зміни, внесені до КПК України Законом № 1207–VII від 15 квітня 2014 р., згідно з якими внесені доповнення до статей 214 і 284 КПК.

Підстави для застосування до юридичної особи заходів кримінально-правового характеру визначені ст. 96³ КК. Такими підставами є: вчинення її уповноваженою особою, або за дорученням чи наказом, за змовою та в співучасті, або іншим шляхом: 1) від імені та в інтересах юридичної особи будь-якого із злочинів, передбачених статтями 209, 306 частинами 1 і 2 ст. 368³, частинами 1 і 2 статті 368⁴, статтями 369, 369² (пункт 1 ч. 1 статті), 109, 110, 113, 146, 147, 160, 260, 262, 436, 437, 438, 442, 444, 447 (пункт 3 ч. 1 статті); 2) від імені юридичної особи будь-якого із злочинів, передбачених статтями 258–258⁵ (пункт 2

ч.1 статті) КК. У п.2 Примітки до ст. 96³ КК зазначено, що злочини, передбачені статтями 109, 110, 113, 146, 147, 160, 209, 260, 262, 306, частинами 1 і 2 статей 368³ і 368⁴, статтями 369, 3692, 436, 437, 442, 444, 447 КК, визнаються вчиненими в інтересах юридичної особи, якщо вони спрямовані на отримання нею неправомірної вигоди або створення умов для отримання такої вигоди, а так само на ухилення від передбаченої законом відповідальності.

Відповідно до п.1 Примітки до ст. 96³ КК, під уповноваженими особами юридичної особи слід розуміти службових осіб юридичної особи, а також інших осіб, які відповідно до закону, установчих документів юридичної особи чи договору мають право діяти від імені юридичної особи.

У ст. 96⁴ КК визначаються види юридичних осіб, до яких застосовуються заходи кримінально-правового характеру: 1) у випадках, передбачених п.1 ч.1 ст. 96³ КК заходи кримінально-правового характеру можуть бути застосовані судом до підприємства, установи чи організації, крім державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, організацій, створених ними у встановленому порядку, що повністю утримуються за рахунок відповідно державного чи місцевого бюджетів, фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, Фонду гарантування вкладів фізичних осіб, а також міжнародних організацій; 2) у випадках, передбачених пунктами 2 і 3 частини першої статті 96–3 цього Кодексу, можуть бути застосовані судом до суб'єктів приватного та публічного права резидентів та нерезидентів України, включаючи підприємства, установи чи організації, державні органи, органи влади Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування, організації, створені ними у встановленому порядку, фонди, а також міжнародні організації, інші юридичні особи, що створені у

відповідності до вимог національного чи міжнародного права.

Аналіз положень Закону № 314-VII від 23 травня 2013 р. свідчить про необхідність дати відповіді на ряд принципів запитань. Зокрема, до якого виду відповідальності – кримінальної, адміністративної чи якоїсь іншої – притягується юридична особа у разі застосування щодо неї заходів кримінально-правового характеру щодо юридичної особи? Яка юридична природа заходів кримінально-правового характеру щодо юридичної особи? Чи є такі заходи формою реалізації кримінальної відповідальності?

Оскільки у ч.1 ст. 2 КК не конкретизовано підставою кримінальної відповідальності якої особи є вчинення особою суспільно небезпечного діяння, яке містить склад злочину, передбаченого цим Кодексом, то є підстави стверджувати, що вчинення певною особою суспільно небезпечного діяння, яке містить склад злочину, передбаченого КК, є підставою кримінальної відповідальності не лише тієї особи, яка безпосередньо вчинила таке діяння, а й деяких інших осіб, зокрема: 1) співучасників, оскільки ч.2 ст. 29 КК встановлено, що організатор, підбурювач та пособник підлягають кримінальній відповідальності за відповідною частиною ст. 27 і тією статтею (частиною статті) Особливої частини КК, яка передбачає злочин, вчинений виконавцем; 2) юридичної особи, від імені та в інтересах чи в інтересах якої вчинено будь-який із злочинів, зазначених у ст. 96³ КК, якщо заходи кримінально-правового характеру розглядати як одну із форм реалізації кримінальної відповідальності, а також 3) організатора організованої групи чи злочинної організації за всі злочини, вчинені організованою групою чи злочинною організацією, якщо вони охоплювалися його умислом, навіть якщо він не брав будь-якої участі у їх вчиненні (ч.1 ст. 30 КК). Крім того, ч.2 ст. 30 КК передбачено, що інші учасники організованої групи чи злочинної організації підлягають кримінальній

відповідальності за злочини, у підготовці або вчиненні яких вони брали участь, незалежно від тієї ролі, яку виконував у злочині кожен з них.

Висловлено припущення, що у кримінальному праві з'явилась ще одна форма реалізації кримінальної відповідальності, яка виражується (складається) в особистій відповідальності особи, яка обвинувальним вироком суду визнається винною у вчиненні будь-якого із злочинів, зазначених у певній нормі КК, і відповідальності іншої особи (фізичної або юридичної) у вигляді застосування до неї заходів кримінально-правового характеру, які не є покаранням – спеціальної конфіскації і заходів кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб. Такі заходи є різновидом «інших кримінально-правових наслідків, визначених Кримінальним кодексом».

Частиною 2 ст. 373 КПК передбачено, що якщо обвинувачений визнається винуватим у вчиненні кримінального правопорушення, суд ухвалює обвинувальний вирок і призначає покарання, звільняє від покарання чи його відбування у випадках, передбачених законом України про кримінальну відповідальність, або застосовує інші заходи, передбачені Законом України про кримінальну відповідальність. Одним із таких «інших заходів» є, очевидно, заходом кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб.

У мотивувальній частині вироку у разі визнання особи винуватою зазначається, зокрема мотиви ухвалення інших рішень щодо питань, які вирішуються судом при ухваленні вироку, та положення закону, якими керувався суд (ч.3 ст. 374 КПК).

У статтях КК, якими визначаються підстави, види і порядок застосування заходів кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб, не вживаються термінопоняття «кримінальна відповідальність» та «відповідальність» щодо відповідальності юридичних осіб, що свідчить про те, що законодавець не зміг

однозначно визначити юридичну природу заходів кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб.

Якби визначення підстави кримінальної відповідальності у тексті ч.1 ст. 2 КК було дещо іншим, наприклад «підставою кримінальної відповідальності особи є вчинення нею суспільно небезпечного діяння, яке містить склад злочину, передбаченого цим Кодексом», то тоді б законодавець визначення підстави кримінальної відповідальності тлумачилось одозначно – мова йде про підставу кримінальної відповідальності лише особи, яка безпосередньо вчинила суспільно небезпечне діяння, яке містить склад злочину.

Відповідно до абз.2 ч.2 ст. 96⁴ КК якщо держава або суб'єкт державної власності володіє часткою більше 25 відсотків в юридичній особі або юридична особа знаходиться під ефективним контролем держави чи суб'єкта державної власності, то дана юридична особа несе цивільну відповідальність у повному обсязі за неправомірно отриману вигоду та шкоду, заподіяну злочином, що вчинений державою, суб'єктами державної власності або державного управління (виділено мною – П.А.).

Наведене положення суперечить фундаментальному конституційному і кримінально-правовому принципу особистої кримінальної відповідальності, суб'єктом якої може бути лише фізична особа: відповідно до ч.1 ст. 18 КК суб'єктом злочину є фізична осудна особа, яка вчинила злочин у віці, з якого відповідно до цього Кодексу може наставати кримінальна відповідальність. Юридична особа, а тим паче держава та суб'єкти державної власності або державного управління, не можуть бути суб'єктами злочину (суб'єктами кримінального правопорушення). При цьому у КК не конкретизується, які інституції (юридичні особи) є суб'єктами державної власності та суб'єктами державного управління.

Визнання держави, суб'єктів державної власності та суб'єктів державно-

го управління суб'єктами-виконавцями злочину – це нонсенс, правовий нігілізм і правове невігластво.

Єдиним злочином, який вчинюється від імені держави (а не державою – П.А.) є постановлення суддею (суддями) за відомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови (ст. 375 КК), оскільки суд ухвалює вирок іменем України (ч.1 ст. 371 КПК). Але зазначене неправосудне рішення ухвалюється не державою, а судом від імені держави.

Крім того, заходи кримінально-правового характеру щодо юридичних осіб не є видом покарання, оскільки відповідно до ст. 50 КК, покарання є заходом примусу, що застосовується від імені держави за вироком суду до особи, визаною винною у вчиненні злочину, полягає в передбаченому законом обмеженні прав і свобод засудженого.

Наведене положення обумовлює низку риторичних запитань, зокрема: 1) Хто має визнавати державу винною у вчиненні злочину (суб'єктом конкретного злочину)?; 2) Хто від імені держави може визнати її винною у вчиненні злочину і застосувати до неї заходи кримінально-правового характеру? 3) Чи є держава юридичною особою? 4) Чи повинне складатись повідомлення державі, суб'єкту державної власності та суб'єкту державного управління про підозру у вчиненні злочину?

Відповідно до п.2 Примітки до ст. 96³ КК, злочини, передбачені статтями 109, 110, 113, 146, 147, 160, 209, 260, 262, 306, частинами першою і другою статей 368³ і 368⁴, статтями 369, 369², 436, 437, 438, 442, 444, 447 КК, визнаються вчиненими в інтересах юридичної особи, якщо вони спрямовані на отримання нею неправомірної вигоди або створення умов для отримання такої вигоди, а так само на ухилення від передбаченої законом відповідальності.

КПК передбачає, що: 1) слідчий або прокурор не пізніше наступного дня після внесення до ЄДРВ відомостей про юридичну особу, щодо якої можуть за-

стосовуватися заходи кримінально-правового характеру, письмово повідомляє юридичну особу; 2) провадження щодо юридичної особи здійснюється одночасно з відповідним кримінальним провадженням, у якому особи повідомлено про підозру (ч.8 ст. 284 КПК); 3) провадження щодо юридичної особи підлягає закриттю у разі встановлення: а) відсутності підстав для застосування до неї заходів кримінально-правового характеру. Зазначені підстави передбачені (визначені) ст. 96³ КК; б) закриття кримінального провадження щодо уповноваженої особи юридичної особи; в) ухвалення виправдувального вироку щодо уповноваженого особи юридичної особи (абз.1 ч.3 ст. 284 КПК); 4) про закриття провадження щодо юридичної особи прокурор приймає постанову, а суд зазначає про це у виправдувальному вироку або постановляє ухвалу (абз.2 ч.3 ст. 284 КПК).

Наведені положення не дають відповіді на запитання, чи є провадження щодо юридичної особи окремим (самостійним), чи воно є елементом (складовою частиною) кримінального провадження щодо фізичної особи, якій повідомлено про підозру вчинення нею від імені та в інтересах чи від імені юридичної особи злочинів, зазначених у, відповідно, пунктах 1 і 3 та п. 2 ч. 1 ст. 96³ КК. Водночас наведені положення дозволяють висловити припущення, що кримінально-правові заходи щодо юридичної особи не застосовуються лише у разі закриття кримінального провадження щодо уповноваженої особи юридичної особи чи винесення виправдувального вироку щодо уповноваженої особи юридичної особи.

Тлумачення формулювання «здійснюється одночасно з відповідним кримінальним провадженням...» та наведених положень КПК дає більше підстав для висновку, що провадження (не кримінальне – П.А.) щодо юридичної особи є складовою частиною кримінального провадження щодо фізичної особи, розпочаток якого був підставою розпочатку

провадження щодо юридичної особи. Тому, очевидно, повідомлення юридичній особі про внесення до ЄРДР відомостей про неї як про юридичну особу, щодо якої можуть бути застосовані заходи кримінально-правового характеру, має містити повідомлення конкретній фізичній особі, зазначеній у ч.1 ст. 96³ КК, про підозру у вчиненні нею будь-якого із злочинів, зазначених у ч.1 ст. 96³ КК, від імені та в інтересах чи в інтересах юридичної особи.

Тлумачення тексту положення, сформульованого у ч.3 ст. 284 КПК, що провадження щодо юридичної особи підлягає закриттю у разі встановлення відсутності підстав для застосування до неї заходів кримінально-правового, закриття кримінального провадження чи ухвалення виправдуального вироку щодо уповноваженої особи юридичної особи, також дає підстави для висновку, що окремого кримінального провадження щодо юридичної особи не здійснюється: підлягає закриттю не кримінальне провадження щодо юридичної особи, а провадження (не кримінальне – П.А.) щодо юридичної особи.

Зауважу, що відповідно до ст. 96³ КК підставою застосування заходів кримінально-правового характеру щодо юридичної особи є вчинення від її імені та в її інтересах або від її імені злочинів, зазначених у ст. 96³ КК, не лише її уповноваженою особою, а й будь-якою іншою особою за дорученням чи наказом, за змовою та в співучасті, або іншим шляхом.

Зверну увагу на те, що відповідно до ст. 96³ КК, підставами для застосування до юридичної особи заходів кримінально-правового характеру, є вчинення особами, зазначеними у абз.1 ч.1 статті, будь-якого із злочинів із зазначених у пунктах 1–3 ч.1 статті. Визнати особу такою, що вчинила злочин, відповідно, до ст. 62 Конституції України може лише суд у обвинувальному вироку, який набрав законної сили. З цього витікає, що рішення про застосування заходів крмні-

ально-правового характеру до юридичної особи суд може прийняти лише після набрання законної сили обвинувальним вироком щодо уповноваженої особи юридичної особи, а не одночасно з винесенням вироку (не у вироку) щодо уповноваженої особи. Тому, очевидно, таке рішення може викладатись в ухвалі суду.

Зверну увагу на невідповідність (суперечливість) положень КК і КПК щодо підстав розпочатку кримінального провадження щодо юридичної особи і його закриття.

Аналіз положень КПК щодо кримінального провадження щодо юридичних осіб дає підстави стверджувати, що вони потребують суттєвих уточнень і конкретизації, дозволяють (обумовлюють) неоднокове і неоднозначне їх тлумачення.

Як зазначалось, відповідно до ч.8 ст. 214 КПК відомості про юридичну особу, щодо якої можуть застосовуватися заходи кримінально-правового характеру, вносяться слідчим або прокурором до ЄРДР негайно після вручення особі повідомлення про підозру у вчиненні від імені та в інтересах такої юридичної особи будь-якого із злочинів, передбачених статтями 109, 110, 113, 146, 147, 160, 209, 260, 262, 306, частинами першою і другою статті 368–3, частинами першою і другою статті 368–4, статтями 369, 369–2, 436, 437, 438, 442, 444, 447 Кримінального кодексу України, або від імені такої юридичної особи будь-якого із злочинів, передбачених статтями 258–258–5 Кримінального кодексу України. Про внесення відомостей слідчий або прокурор не пізніше наступного робочого дня письмово повідомляє юридичну особу. Провадження щодо юридичної особи здійснюється одночасно з відповідним кримінальним провадженням, у якому особі повідомлено про підозру. Про внесення відомостей слідчий або прокурор не пізніше наступного робочого дня письмово повідомляє юридичну особу.

Відповідно до ст. 277 КПК, письмове повідомлення про підозру складається

прокурором або слідчим за погодженням з кроекурором і має містити такі відомості: 1) прізвище та посаду слідчого, прокурора, який здійснює повідомлення; 2) анкетні відомості особи (прізвище, ім'я, по батькові, дату та місце народження, місце проживання, громадянство), яка повідомляється про підозру; 3) найменування (номер) кримінального провадження, у межах якого здійснюється повідомлення; 4) зміст підозри; 5) правова кваліфікація кримінального правопору-

шення, у вчиненні якого підозрюється особа, із зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність; 6) стислий виклад фактичних обставин кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється особа, у тому числі зазначення часу, місця його вчинення, а також інших суттєвих обставин, відомих на момент повідомлення про підозру; 7) права підозрюваного; 8) підпис слідчого, прокурора, який здійснив повідомлення.

Продовження статті в наступному номері.

Andrushko P. Derailment of the absence of a criminal as a basis for terminating the criminal proceedings: criminal law and criminal procedural aspects of application.

The author analyzed the correlation of concepts, some criminal law and criminal procedural aspects of derailment of the absence of a criminal offense, establishment of the absence of a corpus of criminal offense and derailment of sufficient evidences to prove the guilt of a person in court and exhaustion of the possibilities of their obtaining as a basis for terminating the criminal proceedings. Attention is drawn to certain inconsistencies of the provisions of the CPC as for the determination of the reasons for terminating the criminal proceedings and circumstances subject to proof in criminal proceedings.

Keywords: *criminal offense, basis for terminating the criminal proceedings, evidence in criminal proceedings, the guiltiness of the accused of a criminal offense, the end of the preliminary investigation.*

Стаття надійшла до редакції журналу 04.12.2014 р.